

ваха найпаче да изгнать жалости-те и окаяности-те душевны, кои-то са толко несносни въ уединеніе-то и на болно тѣло. Госпожа Латуръ говоряше съ толко увѣреніе за Бога, щото болный като слышаше сякаше че онъ присутствова. Виргинія ся вращаше многожды съ слезонизмокрены очыно со сердце полно отъ радость, зашто-то бѣ получила обстоятельство да стори добро. Она предоготовляваше лѣкарства-та за болны-те, и она иста гы вручаваше нимъ съ удовольствіе неизреченно. Слѣдъ тыя чело-вѣколюбивы посѣщенія, пр одолжаваха много-жды разхода си презъ долина-та на Долга-та Планина даже до мое-то жилище, гдѣ-то гы учекувахъ да обѣдуваме ведно при крайща-та на рѣка-та, коя-то тече въ мое-то сосѣдство. Азъ доставлявахъ нѣкой стакляницы ветхо віно, за да умножавамъ въ таковы обстоятелства весе-лость та на наши-те индѣйскы обѣды съ това сладко и крѣпително питіе на Европа. Друга-жды ходяхме заедно въ крайморіе-то околъ устія-та на нѣкои другы рѣкы, кои-то тука не са освень мали вадн. Доносохме отъ жилище-то нѣкои храни растителны, кои-то смѣшава-ме съ оныя, кои-то море-то намъ снабдѣ